

П. Г. УДХАУС
КОРОНОВАНИ ГЛАВИ

Превод от английски: Стоян Бабалев, Красимира Маврова, 2001

chitanka.info

Кейти не си спомняше някога да е била по-изненадана в живота си от момента, в който сериозният младеж с кафяви очи и профил на Чарлз Гибсън я отвлече от приятеля си и Женвиев. До този момент тя гледаше на себе си като на крепостен селянин или васал на кафявоокия младеж и Женвиев. Знаеше, че не е красива, въпреки че някой, не зная кой, веднъж беше казал, че има хубави очи — докато Женвиев беше безспорна красавица и мениджърите в музикалния бранш непрестанно я примамваха да се пробва на сцената.

Женвиев беше висока и руса смутителка на мъжкия душевен мир. Имаше провлачен говор и лесно можеше да мине по-скоро за английска графиня, отколкото модел на модна къща „Мейси“. Накрая бихте казали, че когато става дума за красиви млади мъже, Женвиев можеше да има всеки, когото си пожелае. И все пак имаше един мъж, който предпочете компанията на Кейти, и то съвсем съзнателно. Беше просто невероятно.

Всичко стана така: с разоръжаваща любезност той бе помогнал на Женвиев да се качи на дървеното конче и след това, когато въртележката се завъртя, хвана Кейти за ръката и я поведе на разходка, далеч от тълпата в приятния слънчев ден. Когато погледна за последно към Женвиев, Кейти видя изписаните на лицето ѝ удивление и обида. Въртележката отново понесе приятелката ѝ по своя път, докато музиката заглушаваше протестите ѝ с весели мелодии на Александър Рагтайм Бенд.

Кейти се срамуваше. Младият господин беше съвсем непознат. Наистина официално бяха представени един на друг от Женвиев, която се беше запознала с него не повече от две минути по-рано. Беше се случило на ферибота за Палисейдс Парк. С блеснал поглед Женвиев обхождаше тълпата на долната палуба и си избра точно този младеж и неговия спътник като подходяща компания за приключението им. Беше ѝ харесал, а приятелят му, със счупен нос и лице на добродушен булдог, беше очевидно подходящ за Кейти.

Етикетът на нийоркските фериботи не е особено строг. Без отлагане или притеснения тя пристъпи към запознанството — не става въпрос за Кейти, защото тя никога не можеше да свикне с фамилиарниченето на Женвиев с непознати. Безметежният живот, който бе водила досега, бе направил Кейти прекалено свита и имаше моменти, когато поведението на Женвиев направо я шокираше.

Разбира се, тя знаеше, че няма нищо страшно, щом е с нея. Както веднъж самата тя беше казала: „Ако някой се опита да се държи по-дръзко с мен, така ще му натрия носа, че няма да му остане нищо друго, освен да си вземе шапката.“ И все пак не одобряваше поведението ѝ. И в резултат на това неодобрение тя засрамено и мълчаливо вървеше редом с младежа.

Но младият човек като че ли четеше мислите ѝ.

— Ако трябва да съм искрен — забеляза той, — мисля, че нямаш нищо против тази разходка, нали? Ама честно.

— Да — каза Кейти с облекчение, но и малко объркана. Беше доста неловко някой да ти чете мислите по този начин.

— Ти не си като приятелката си. Не мисли, че не го забелязах.

— Женвиев е много приятно момиче. — Кейти беше наистина лоялна.

— Прекалено приятно. Някой трябва да каже на майка ѝ.

— Защо разговаряше с нея, щом не я харесваш?

— Исках да се запозная с теб — отвърна простичко младият господин.

Продължиха разходката мълчаливо. Сърцето на Кейти биеше със сила, която не ѝ позволяваше да говори. Никога през живота си не бе срещала толкова прям младеж. Беше свикнала да гледа на себе си като на нещо твърде незначително и непривлекателно, за да бъде забелязана от божествения мъж, който бе обсебил мислите ѝ. Имаше смътното чувство, че е станала някаква грешка. Наистина ли тя беше момичето, предпочетено от този принц от приказките? Необичайността на ситуацията я плашеше.

— Често ли идваш тук? — попита кавалерът ѝ.

— Никога не съм идвала преди.

— А ходиш ли до Кони Айлънд?

— Не съм ходила досега — призна чистосърдечно Кейти.

Той я погледна с удивление.

— Никога не си ходила в Кони Айлънд! О, никога няма да добиеш представа какво е, ако не отидеш там. Има неща, които няма да намериш отбелязани на картата. Наистина ли искаш да кажеш, че никога не си била на Луна парка или Дриймланд, или на конните надбягвания? Или че не си гледала как се гмуркат патиците? Не си била на авиошоуто Марди Грас? Е-е, Кони Айлънд по време на Марди

Грас е най-великото място на земята. Направо безумно! Милиони млади хора идват да прекарат най-хубавите мигове от живота си там. Кажете ми, ти май не излизаш много?

— Почти никак.

— Ако въпросът ми не е много нахален, с какво се занимаваш? От самото начало се опитвам да разбера нещо за теб. Твоята приятелка работи в магазин, нали?

— Да. Модел е. Има хубава фигура, нали?

— Не обърнах внимание — поклати глава младежът. — Но предполагам, да, щом казваш. За това ѝ плащат, нали? Ти също ли работиш в магазин?

— Не точно. Имам малко магазинче.

— Самичка ли?

— Сега върша цялата работа. Магазинчето беше на баща ми, но той почина. А преди това беше на дядо ми. Той го започна. Но сега дядо е толкова стар, че, разбира се, не може да работи повече, така че аз се грижа за всичко.

— Ти си чудесна! Какво магазинче имаш?

— Едно малко антикварно магазинче за книги. Няма кой знае каква работа.

— Къде е?

— На шесто авеню. Близо до площад „Вашингтон“.

— И как се казва?

— Бенет.

— Тогава и ти така се казваш?

— Да.

— Нещо друго, освен Бенет?

— Казвам се Кейт.

Младият мъж кимна.

— От мен би излязъл добър прокурор — каза той и се усмихна, извинявайки се за кръстосания разпит. — Сигурно се чудиш дали някога ще спра с моите въпроси. Е, какво ти се прави сега?

— Не мислиш ли, че трябва да се върнем и да намерим твоя приятел и Женвиев? Сигурно се чудят къде сме.

— Да се чудят — отвърна рязко младежът. — На мен Джени не ми трябва.

— Не мога да разбера защо не я харесваш?

— Харесвам теб. Искаш ли сладолед, или искаш да се повозим на влакчето в Лунапарка?

Кейти избра по-безобидното удоволствие. Продължиха разходката си, ближейки дружелюбно сладоледите си. С крайчеца на очите си Кейти хвърляше скришом погледи към новия си приятел. Беше сериозен момък. Освен че беше хубав, излъчваше и зрялост. Когато започнаха да се смесват с тълпата ѝ направи впечатление, че две момчета го гледаха почти благоговейно. Много ѝ се искаше да разбере какъв всъщност е той, но я беше срам да го попита. Беше преодоляла нервността си до известна степен, но все пак смяташе, че трябва да спазва някакви граници на приличие и да не задава излишни въпроси. И през ум не ѝ минаваше, че е съвсем в реда на нещата ако и тя на свой ред го попита нещо в отговор на въпросите, които той ѝ бе задал. Винаги се бе въздържала и сега правеше същото. Беше ѝ достатъчно, че е с него, дори да не знаеше още името му или пък каквото и да било друго за него.

Той я осветли по този проблем малко преди да се съгласи да се разделят.

Стояха на моста и гледаха надолу към реката. Слънцето вече не напичаше и току-що появилия се по река Хъдзън лек ветрец ги караше да се чувстват приятно. Кейти усещаше някаква неопределена меланхолия. Следобедът беше прекрасен и тя съжаляваше, че вече се здрачава.

Младежът смутено риеше дребните камъчета по земята.

— Много се радвам, че се запознахме — каза той. — Искам да намина да те видя. На Шесто авеню. Нали нямаш нищо против?

Не ѝ даде време да му отговори.

— Казвам се Брейди. Тед Брейди, Гленкоу Атлетик клуб. — Той направи пауза. — Почтен човек съм — добави младежът и отново млъкна. — Много ми харесваш. Ето я и приятелката ти Женвиев. По-добре да тръгнеш с нея. Довиждане.

И той си тръгна, умело провирайки се сред тълпата, насъбрала се около естрадата на оркестъра.

Кейти се върна при Женвиев, а Женвиев беше просто ужасна. Студена и високомерна, един красив айсберг от гняв, тя отказа да пророни и една-едничка дума по време на целия път обратно до Шесто авеню. А Кейти, чието нежно сърце при друг случай би се измъчвало

от тази враждебност, се облегна на седалката си. Беше щастлива. Мислите ѝ бяха далече от ледения мрак, наречен Женвиев — летяха назад към прекрасно прекарания следобед.

Наистина следобедът беше чудесен, но на Шесто авеню я чакаше беда. Всъщност бедите никога не отсъстваха продължително от живота на Кейти. Пристигайки в малката книжарница, тя завари господин Мърдок, стъкларят, който тъкмо се готвеше да си тръгва. Господин Мърдок идваше в понеделник, сряда и петък да играе дама с дядо ѝ, който беше парализиран до кръста и не можеше да излиза от къщи, освен в случаите, когато Кейти го извеждаше на разходка по площад „Вашингтон“ в инвалидната количка.

Господин Мърдок поздрави радостно Кейти.

— Чудех се вече кога ще се върнеш, Кейти. Струва ми се, че старецът е доста притеснен.

— Не е болен, надявам се?

— Не. По-скоро притеснен. Аз съм виновен. Помислих си, че ще прояви интерес и му прочетох от вестника една статия за английските суфражетки^[1] и той направо побесня. Мисля, че сега, след като те види, ще се успокои. Голяма грешка направих, дето му прочетох тези дивотии, мисля. Не съобразих в момента.

— Моля ви, не се безпокойте, господин Мърдок. Ей сега всичко ще се оправи. Ще отида при него.

Старецът я чакаше във вътрешната стаичка. Лицето му беше зачервено и от време на време ожесточено жестикулираше.

— Няма да го допусна — извика той още щом Кейти влезе. — Казвам ти... няма да го допусна. Ако парламентът не може да направи нищо, ще пратя парламента по дяволите.

— Ето ме, дядо — прекъсна го Кейти. — Прекарах си чудесно днес. Беше прекрасно. Аз...

— Казвам ти, тая работа няма да я бъде. Казвал съм го и друг път. Няма да го допусна — продължи дядо ѝ ядосано.

— Мисля, че правят всичко възможно. Според мен трудностите им идват от факта, че си доста далече от тях. Но мисля, че можеш да им напишеш едно много критично писмо.

— Точно така! Донеси хартия. Готова ли си? — той замълча и погледна Кейти с жалостива молба. — Не зная какво да напиша. Не зная как да започна.

Кейти надраска няколко реда.

— Как ти се струва това? „Негово Величество уведомява своето правителство за искреното си учудване и възмущение, че предишните му съобщения са останали без последствие. Ако това продължи, той ще бъде принуден с неудоволствие да възложи нещата на други“.

Тя го прочете гладко, както го беше написала. Това клише беше любимо на покойния ѝ баща, когато беше принуден да отправя предупреждения към некоректни клиенти на книжарницата.

Старецът засия. От възмущението му нямаше и следа. Беше спокоен и щастлив.

— Това ще ги накара да се размърдат — каза той. — Няма да допусна това нещо, докато съм крал и ако не им харесва, знаят как да постъпят. Ти си добро момиче, Кейти.

Той се закикоти.

— Бих лорд Мърдок с пет на нула — каза той.

Бяха изминали две години от онази сутрин, когато старият Матю Бенет беше обявил пред обществеността, състояща се от Кейти и една сивосинкава котка, довякла се някъде от площад „Вашингтон“ с надеждата да намери нещо за ядене, че е крал на Англия.

Твърде дълго време за една делюзия. Обикновено те идваха и си отиваха с бързина, която затрудняваше Кейти, въпреки старанието ѝ да е в течение на всяка една. Но едва ли щеше да забрави времето, когато дядо ѝ си легна като президента Рузвелт и се събуди като пророк Илия. Това беше единственият случай през годините, прекарани заедно, когато тя почувства, че не издържа повече и си позволи да изпадне в истеричен пристъп, който другите момичета на нейната възраст си позволяваха почти всеки божи ден.

Беше преодоляла онази криза. Преодоля и тази със същата лекота.

Когато дядо ѝ направи своето изявление, което по-скоро прозвуча като отдавна известен факт, отколкото като сензационна новина, Кейти нито припадна, нито пък се втурна към съседите за помощ. Тя просто сервира на стария човек закуска, без да забрави да отдели достатъчна порция и за котката и след това се запъти към господин Мърдок да го уведоми за случилото се.

Господин Мърдок, един прекрасен човек, изслуша новината без никаква паника или вълнение и обеща да намине при Шварц, дебелият

кръчмар, който беше противник на господин Бенет на дама във вторник, четвъртък и събота и, както сам се изразяваше, отваряше му очите на майсторлък.

Животът си течеше спокойно в установения ред. Старият господин Бенет продължаваше да играе на дама и да препрочита класиците. Всяка сутрин той излизаше на разходка на площад „Вашингтон“, където от инвалидната си количка наблюдаваше с благо одобрение сънливите италианци и дечицата с ролкови кънки. Кейти, която обстоятелствата бяха научили да бъде благодарна и на най-дребните прояви на милост, беше напълно щастлива в сянката на трона. Тя обичаше работата си, обичаше да се грижи за дядо си и сега, когато Тед Брейди беше влязъл в живота ѝ, тя започна да гледа на себе си като на момиче с изключителен късмет — една глезена любимка на Съдбата.

Както беше обещал, Тед Брейди намина през малката книжарница и от самото начало изясни в характерния си сериозен и пряк начин предмета на своите посещения. У Тед нямаше изтънченост или финес. Беше откровен като любовна песен от мюзикъл.

Още при първото си посещение, след като ѝ поднесе огромен букет рози с апатичността на разносвач, доставящ колетна пратка, той започна да разкрива историята на своя живот с присъщата си откритост и искреност. Речта му беше накъсана от дълги паузи и поднасяше фактите в малко объркан ред, но точно така, както бяха се случили. По-маловажни неща изместваха по-важните. С един и същ патос говореше и за възгледите си, и за фокстериера си.

— Откровен съм с теб. Питай всеки, който ме познава. Всеки ще ти каже. Имам най-страхотното куче на света. Обичаш ли кучета? Никога не съм бил от ония мъже, които са се забърквали с момичета. По принцип не си падам. Човек е толкова зает с тренировки, ако клубът му си е поставил високи цели. Аз играя за Гленкоу Атлетик. На последното състезание на сто ярда финиширах първи. В Гленкоу много разчитат на мен, затова се пазя от забъркване с момичета. Докато те видях онзи следобед, мисля, че изобщо не съм се заглеждал по момичета, честно. Като че ли изобщо не са ми правили впечатление. И тогава видях теб и си казах: Тази е. Дойде ми някак изведнъж. Хареса ми от пръв поглед. Съвсем честно ти казвам, повярвай ми.

Говори дълго и все в тоя дух, облегнат на тезгяха, и гледайки Кейти в очите с преданост, която придаваше допълнителна убедителност на премислената му реч.

На следващия ден дойде отново, целуна я с уважение, но не протоколно, като почти прелетя над тезгяха. След това бръкна в джоба си и извади пръстен, който посегна да сложи на ръката ѝ със сериозността, която винаги придружаваше действията му.

— Този ми изглежда доста добър — каза той, като отстъпи назад, за да го огледа.

След като си замина, Кейти с изненада помисли колко различно постъпват мъжете. Женвиев често беше разказвала истории за мъже, които ѝ бяха предлагали брак и според нея те винаги се вълнували, а понякога дори се обливали в сълзи. А Тед Брейди ѝ беше нахлузил пръстена като продавач на ръкавици и от началото до края не пророни и дума. Като че ли нейното съгласие се разбираше от само себе си. И въпреки всичко нямаше нищо оскърбително или банално в подхода му. И тя цялата беше изпълнена с трепетно въодушевление.

Трябва да предположим, че господин Брейди е притежавал оная сила на характера, която прави думите излишни.

Но когато уведоми стария господин Бенет за годежа, Кейти за първи път разбра, че този път Съдбата няма намерение да бъде благосклонна към нея, както беше предполагала.

Изобщо не беше предвидила възможността дядо ѝ да се противопостави на женитбата. Беше свикнала той да одобрява всичко, което тя прави. Никога, доколкото си спомняше, не беше получавала от него нещо различно от одобрение. А единствените възражения за брак от гледна точка на един дядо — лош характер, лошо или неравностойно финансово положение, в този случай изобщо не съществуваха.

Тя не разбираше как може някой, дори и хиперкритичен, да намери какъвто и да е дефект у Тед. Характерът му беше безупречен. Разполагаше с достатъчно средства. И не само, че не стоеше по-долу от нея, ами напротив — той беше социално по-издигнатият. Защото Тед, както беше разбрала от един разговор с господин Мърдок, стъкларя, не беше обикновен млад мъж. Той беше знаменитост. И то такава, че когато господин Мърдок научи новината за годежа, бе

толкова удивен, че забрави всякаква тактичност и изрази недоумение защо великият Тед Брейди не се е прицелил по-нависоко.

— Сигурна ли си, че си запомнила правилно името, Кейти? — каза той. — Наистина ли е Тед Брейди? Добре сложен, привлекателен младеж с кафяви очи? Направо не мога да повярвам. Не че всеки младеж не би се чувствал късметлия да има съпруга като теб, Кейти, но... Тед Брейди! Няма момиче в тази част на града, или пък в Харлем, или в Бронкс, което не би дало мило и драго да бъде на твое място. Тед Брейди е най-важната клечка. Той е звездата на Гленкоу.

— Той ми каза, че играе за Гленкоу Атлетик.

— Не му вярвай, скъпа. Те играят за него. Да знаеш как тича това момче и как скача. Направо върхът! Само Били Бъртън от Айриш Америкън му се опира. Наистина си спечелила от лотарията, Кейти.

Той я гледаше с възхищение, като че ли за първи път оценяваше истинската ѝ стойност. Защото господин Мърдок беше истински ценител на спорта.

Разполагайки с всички тези факти, Кейти беше подходила към разговора с дядо си доста самоуверено.

Старецът изслуша мълчаливо рецитацията ѝ за качества на господин Брейди. След това поклати глава.

— Не може, Кейти. Не мога да го допусна — каза той спокойно.

— Дядо! — възкликна момичето.

— Забравяш нещо, скъпа.

— Забравям?

— Къде се е чуло такова нещо? — повиши глас той. — Внучката на английския крал да се омъжва за човек от простолюдието! Изобщо не може да стане!

Ужас, учудване и болка лишиха Кейти от дар-слово. В трудното училище на живота тя се бе научила да бъде подготвена за неочаквани удари от ръката на Съдбата, но точно този беше толкова непредвиден, че я свари неподготвена и тя се почувства смазана. Знаеше упоритостта на дядо си твърде добре, за да се бори срещу решението му.

— Не, не и пак не! — повтори той. — Не, няма да стане!

Кейти не каза нищо, не ѝ достигаха думи. Стоеше безмълвно с широко отворени очи сред руините на своя въздушен замък.

Старецът погали ръката ѝ с любов. Беше доволен от нейната покорност. Така трябваше да постъпва момиче с нейното положение.

— Много съжалявам, моето момиче, но не, не — гласът му премина в неразбираемо мърморене. Беше много стар човек и не беше винаги по силите му да се концентрира върху нещо за по-продължително време.

В началото, когато чу новината, Тед Брейди не схвана сложността на ситуацията и бе по-скоро склонен да посрещне нещастieto с типичните за младите мъже самочувствие, веселост, ирония и превъзходство към вмешателството на родители и опекуни в любовта между двама млади.

На Кейт ѝ бе нужно време да го убеди, че точно защото дядо ѝ държи разрешението в джоба си, Тед не би могъл да я качи на коня и да я отведе до най-близкия свещеник така, както би направил младият Лохинвар^[2].

В първия порив на възмущение от отказа Тед не виждаше защо трябва да прави разлика между стария господин Бенет и типичния твърдоглав баща цербер от любовните романи, с които имаше навика да подсладява свободното си време. За него, докато Кейти не му обясни сложността на положението, господин Бенет беше просто гордият милионер, който не иска и да чуе за сватба на любимата му дъщеря с художник.

— Но Тед, скъпи, ти не разбираш — каза Кейти. — Ние просто не бихме могли да постъпим така. Освен мен няма кой друг да се грижи за горкичкия старец. Как бих могла да избягам просто така и да се омъжа? Какво ще стане с него?

— Няма да се разделите за дълго — вметна господин Брейди, мъж с много качества, сред които обаче не фигурираше задълбочената мисъл. — Свещеникът ще ни венчае само за половин час. След това ще се отбием в Мукен за по една пържола с пържени картофки, нещо като сватбен обяд. След това ще се върнем, хванати ръка за ръка и ще кажем: Ето ни и нас.

— Никога няма да ми го прости.

— Това вече си е негова работа — не на шега се разсърди Тед.

— Това ще го убие. Не разбираш ли, ние знаем, че това са пълни глупости, тази негова фиксидея, но той наистина си мисли, че е крал и

е толкова стар, че шокът от моето неподчинение ще му дойде твърде много. Честна дума, Тед, не бих могла.

Винаги сериозното лице на Тед Брейди се помрачи още повече. Беше започнал да осъзнава трудностите на ситуацията.

— Може би ако се срещна с него... — предложи той.

— Би могъл — отвърна Кейти плахо.

Тед затегна колана си с израз на непоколебимост и решително впи зъби в дъвката, която беше негов неразделен спътник.

— Тръгвам — каза той.

— Ще се държиш добре с него, нали Тед?

Той кимна. Беше мъж на действието, не на думите.

Когато около десет минути по-късно излезе от вътрешната стаичка, където господин Бенет прекарваше дните си, по лицето му липсваше озарението от радостта. Изражението му бе по-намръщено отвсякога.

Кейти го погледна с очакване. В отговор той само мрачно поклати глава.

— Нищо не става — кратко каза Тед. Направи пауза и продължи: — Освен ако не си готова на всичко, за да ме произведе в граф.

През следващите седмици няколко мозъка се занимаваха с разплитането на ситуацията. Женвиев, сдобрена с Кейти, след като бе излекувала наранената си гордост с ново запознанство, каза, че със сигурност трябва да има някакъв изход, но за съжаление откриването му не е по нейните сили. Единственият план за действие бе предложен от младежа със счупен нос, който бе в компанията на Тед в парк „Палисейд“, доста известен джентълмен в боксовите среди, радващ се на прозвището Тенеси Беър-Кат.

Според Беър-Кат това, което трябваше да направят, беше да изведат стареца някоя сутрин на площад „Вашингтон“. Джентълменът от Тенеси щеше да им се изпречи и да ги спре. Тед, чакащ наблизко, трябваше да се възмути от непристойното му поведение. Щеше да има размяна на думи, последвана от размяна на няколко прави в счупения му нос.

— Разбирате ли какво имам предвид? — продължи Беър-Кат. — Ще сме само аз и ти. Ще уредя полицая да не се намесва, той ми е приятел. След това ще ме проснеш на земята с един удар. После ме хващаш за яката и ме замъкваш при стария джентълмен. Аз се

извинявам и офейквам. Схващаш ли? И всичко това, разбира се, ще приключи с топли думи на благодарност и похвала от страна на господин Бенет и моментално вдигане на ветото.

Самият Тед хареса плана. Дори спомена, че е страхотен и се удиви как така на човек, известен с твърдата си като камък глава може да хрумне такава блестяща идея. Беър-Кат скромно сподели, че му се случва сегиз-тогиз. И имаше голяма вероятност планът да бъде приведен в действие, ако не беше необходимо да го разкрият на Кейти, която се ужаси от подобно намерение. Тя им обясни опасността, която крие схемата за нервната система на дядо ѝ и добави, че не смята Беър-Кат за най-добрия приятел на Тед.

И така, нещата си останаха на познатия етап на безнадеждност и отчаяние.

Един ден Кейти се насили да каже на Тед, че според нея е по-добре да не се виждат за известно време. Тя добави още, че тези срещи са само източник на болка и за двамата и наистина ще бъде много по-добре, ако той престане да наминава за известно време.

Не ѝ беше лесно да го каже. Решението беше в резултат на много безсънни нощи. Тя си бе задала въпроса дали е честно да държи Тед с верига за себе си в тази безнадеждна ситуация, при положение че оставен свободен и надалеч от нея той лесно би си намерил друго момиче, което ще го направи щастлив.

Тед излезе с видимо неудоволствие и магазинчето на Шесто авеню не го видя повече.

Кейти прекарваше времето си в грижи за стария господин Бенет, който съвсем беше забравил за цялата история и понякога се чудеше защо Кейти не е весела и жизнерадостна както преди, и в омраза към всички непознати момичета, които се навъртаха около Тед, усмихваха му се, обграждаха го с вниманието си и изтикваха спомена за нея от ума му, защото, колкото и да беше безкористна, тя също беше човешко същество.

Лятото си течеше. Юли дойде и отмина, превръщайки Ню Йорк във фурна. Последва август, който донесе хлад и вече никой не чу оплакванията от големите горещини.

Вечерта на единайсети септември Кейти затвори магазинчето и поседна на стъпалата в сумрака, както хиляди други жители на големия град, излагайки лицето си на приятния бриз, който Ню Йорк

усещаше от два месеца насам. Горещият период внезапно бе прекъснал и този следобед градът пиеше от хладината така, както цветята пият животворната влага.

Зад ъгъла, където жълтият кръст на хотел „Джъдсън“ осветяваше тази част на площад „Вашингтон“, се чуха виковете на деца и приглушените от разстоянието звуци на неуморната латерна, която свиреше същата мелодия на същото място от пролетта.

Кейти затвори очи и се заслуша. Тази вечер беше много спокойна, толкова спокойна, че за момент тя дори забрави да мисли за Тед. И точно в този момент чу гласа му.

— Ти ли си, момичето ми?

Стоеше изправен пред нея, с ръце в джобовете, единият крак на тротоара, другият — на улицата и дори и да беше развълнуван, гласът му не го показваше.

— Тед!

— Да, аз съм. Може ли да се видя със стареца за малко, Кейти?

Този път и се стори, че в гласа му долавя лека нотка на вълнение.

— Няма смисъл, Тед. Честна дума.

— Няма да навреди, ако вляза и двамата с него си поговорим малко на четири очи, нали? Искам нещо да му кажа.

— Какво?

— Ще ти кажа по-късно. В стаята си ли е?

Когато мина покрай нея Тед нежно стисна ръката ѝ, но не се спря. Тя го видя да влиза във вътрешната стая и чу как затваря вратата. Последва неясен говор. И почти в същия миг или поне така ѝ се стори, някой я извика по име. Беше гласът на дядо ѝ, който звучеше превъзбуден. Вратата се отвори и на прага се появи Тед.

— Ела за минутка, Кейти — каза той, — търсят те.

Старецът седеше в инвалидния си стол, наведен напред. Беше необичайно възбуден — целият трепереше.

Тед, застанал до стената, изглеждаше невъзмутим — както винаги — но очите му блестяха.

— Кейти — извика старецът, — това е една изключителна новина! Този господин току-що ми каза нещо изключително! Той...

Тук дядо ѝ замлъкна и отправи към Тед същия поглед, който по-рано беше отправил към Кейти, когато се опитваше да напише писмото до английския парламент.

Тед погледна към Кейт. В погледа му се четеше предизвикателство.

— Искам да се ожения за теб — каза той.

— Да, да — прекъсна го нетърпеливо господин Бенет, — но...

— И аз съм крал — каза Тед.

— Да, да, точно така, Кейти. Този джентълмен е крал.

Още веднъж погледът на Тед срещна този на Кейт. Този път в него се четеше молба.

— Това е истина — бавно произнесе той. — Тъкмо казвах на дядо ти, че аз съм кралят на Кони Айлънд.

— Точно така. На Кони Айлънд.

— А това означава, че сега няма никакви пречки да се оженим, детето ми... Ваше Кралско Височество. Това е един династичен брак, нали разбираш?

— Династичен брак — повтори като ехо господин Бенет.

Когато излязоха на улицата, Тед хвана Кейти за ръка и се усмихна стеснително.

— Нищо не казваш, скъпа. Изглежда, че не си ни най-малко изненадана. Как ти се струва идеята да си омъжена за мен?

— О, Тед! Но...

Той стисна ръката ѝ.

— Знам за какво си мислиш. Може би на стареца му дойде малко множко тази история. Не исках да постъпвам така, но, Господи! Когато човек е в положение като моето, той е готов да използва всяка възможност, която се появи пред него. Момичето ми, това сякаш беше Провидението. Да се случи точно сега, когато имах най-голяма нужда и когато вече си мислех, че е невъзможно да стане. Само преди седмица Били Бъртън ми водеше с почти двеста гласа. Ирландците го подкрепяха и всички си мислеха, че той ще бъде Кралят на Марди Грас. И най-неочаквано всички гласуваха за мен и след крайния резултат Били беше един най-обикновен неуспял кандидат. — Тед замълча за момент и продължи: — Странно как всяка година гласовете се обръщат при тези избори в Кони Айлънд. Това беше провидението и не биваше да изпускам подобен шанс. Веднага отидох при стареца и му казах. Повярвай ми, целият се обливах в пот, когато трябваше да му представя нещата. Вероятността да си спомни какво беше това Марди Грас и Кони Айлънд и какво означава да те изберат за крал беше почти

никаква. Спомних си как веднъж ми каза, че никога не си ходила в Кони, така че дядо ти също едва ли би разполагал с достоверна информация. Рискувах.

Тед завъртя доволно глава.

— Отначало заопипвах почвата. Първо споменах Бруклин. От начина, по който дядо ти реагира, разбрах, че или изобщо не е чувал за такова място, или напълно е забравил за него. Мисля, че с паметта никак не го бива, горкият старец. След това споменах Йонкърс и той ме попита какво значи това. След това си помислих, че е по-безопасно да му разкажа за Кони Айлънд и той се впечатли. Почувствах се малко гадно, но трябваше да го направя.

След това я повдигна и я завъртя във въздуха с невъзмутима физиономия. После я целуна и я пусна внимателно на земята. Това действие като че ли го освободи от напрежението, но когато заговори отново, стана ясно, че съвестта му не го тревожеше особено.

— Ама само си помисли — продължи той, — за какво всъщност трябва да се чувствам гузен. В действителност положението ми не е много по-различно от това на истински крал. Кони Айлънд е голям колкото онези кралства отвъд океана, за които си чела. И ако съдим по това, което пишат вестниците, изглежда, че една седмица на трона, както ми се очертава, се равнява на един приличен стаж за тази професия.

---

[1] Боркини за избирателни права на жените в Англия от началото на века — Б.пр. ↑

[2] Млад шотландец от поемата на Уолтър Скот „Мармион“. Той се влюбил в една дама по време на сватбата ѝ. Тя била обречена да се омъжи за „ленивец в любовта и страхливец на полето бойно“, но младежът я метнал на седлото си и изчезнал с нея, преди младоженецът и слугите му да се съвземат от изумлението си — Б.пр.

↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.